

Valg. Det kunde allerede være tvivlsomt, om det var rigtigt; at der vælges dobbelt saa mange af det ene Thing som af det andet; thi Thingene have vel et forskjelligt Antal af Medlemmer, men, hvad jeg beder vel lægge Mærke til, det ene Thing er ligesaa meget som det andet; Landsstinget har vel kun halvt saa mange Medlemmer som Folkethinget, men fuldkommen samme Ret og Myndighed som Folkethinget. Jeg troer alisaa, at der kunde reises stort Spørgsmaal derom, men, hvad jeg aldeles ikke kan gaae ind paa, det er, at man danner Fællesforsamlingen for et saadant Muliggende, ved at lade de danske Deputerede indtræde, valgte af Majoriteten i Rigsdagens begge Thing. Det er overmaade farligt, saaledes at lægge Valget i Majoritetens Hænder. Det maatte være en anden Maade, hvorpaa de Afstygninger, som ere tilstede ogsaa i Danmark, og som ikke nødvendigt ere udtrykte i Majoriteten i Thingene, skulde kunne komme frem, og det maatte skee for at frembringe den rette Mand i Forhandlingerne om Fællesforsamlingen. Jeg mener alisaa, at disse Mangler ere tilstede. Jeg troer, at der var virkelig intet andet Middel til at komme til et rigtigt og godt Resultat i denne Sag, end naar Regjeringen fra første Færd af bestemt havde taget sit Standpunct i Fællesmonarchiet, havde vedkjendt sig ikke blot den ubestemte Tanke om Fællesmonarchiet, men en klarere og bestemtere Plan for Fællesmonarchiet, og derefter havde henvendt sig til de enkelte Landsdele, — hvad enten saa denne Fællesforfatning kun vedtoges som Noget, der foreløbigt var udgaaet fra Regjeringen, som Noget, H. S. Majestæt vilde promulgere, naar de enkelte Specialforfatninger vare komne istand, men hvorved da de enkelte Repræsentationer vidste, hvad de havde at vente af Høiheitsforfatningen, eller H. S. Majestæt først vilde sammenkalde Mænd fra alle Dele af Monarchiet og lade dem paa samme Maade som den grundlovgivende Rigsdag i sin Tid forhandle — jeg vil ingenlunde sige vedtage, men forhandle, blot give Raad — om Fællesforfatningen, og Regjeringen derefter fremlægge dette

Resultat for de enkelte Landsdeles Repræsentationer. Det er vel sandt, at paa denne Maade maatte Forhandlingerne om de enkelte Forfatninger blive opsatte; thi da skulde jo først hiint skee, og saa stod endda Forhandlingens tilbage med tre danske Rigsdage; dette har jeg ingenlunde overseet, men en Tanke, som skulde bøde derpaa, er allerede kommen frem, — ligesom jeg overhovedet ikke troer, at der er nogen væsentlig Bei, som er bleven aldeles overseet, saa at man kunde vente, at der vilde være nogen Mulighed for at henpege paa noget aldeles Nyt. Der er nemlig tydet hen paa at der, samtidigt med Forhandlingen om Fællesforfatningen, kunde vedtages en Beslutning om grundlovsrættigen at forandre § 100 i Grundloven, saaledes, at den ikke skulde være anvendelig med Hensyn til de Forandringer i Grundloven med Hensyn til Specialforfatningen, som skee paa Grund af Fællesforfatningen, efterat den var bleven klarer. Det er en Bei, som laa meget nær, men jeg skal ikke forfølge dette videre; det er ved den første Behandling, forekommer det mig, ikke rigtigt at gaae saaledes ind paa at drøfte den Bei, man kunde ønske at følge. Ved første Behandling maa det være nok at antyde Standpuncter, hvorpaa man væsentligt stiller sig; jeg veed ikke engang, om jeg skulde gjøre noget Skridt videre til at forfølge det. Det beroer paa, om der er nogen Stemning derfor i Thinget, nogen Imødekommen fra Regjeringens Side. Hvis ikke, maa jeg, efter den Tankegang, jeg har udviklet, berolige mig ved, hvad der er vedtaget i Folkethinget, beslutte mig dertil i den sørgelige Dverbeviisning, at det er et reent negativt Resultat; thi jeg troer, at Regjeringen ikke blot er fuldkommen ærlig imod os, naar den siger, at den ikke gaaer ind derpaa; men jeg gaaer videre, og siger, at jeg troer, at Regjeringen gjør Ret deri; men jeg tilføier, at jeg troer, at Regjeringen har gjort meget ilde i at trænge os ind paa dette berøvelige Standpunct, ved ikke selv at have stillet Fællesforfatningen i Spidsen, saaledes som jeg har anført.